

p. Janez Tretjak OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Avenue
WEST HINDMARSH SA 5007
Tel.: (08) 8346 9674
Fax: (08) 8346 2903
E-mail: tretjakj@picknowl.com.au

Poèitnice so minile in treba je napisati za meseènik Misli. Nekateri •e sprašujejo: "Kaj se je zgodilo, da ne pridejo v naš dom Misli?" Znamenje, da so navezani nanje in jih radi prebirajo.

V zimskem èasu je tudi v naši skupnosti vse bolj mirno, brez veèjih dogodkov, pa vendar se vedno nekaj dogaja. V mesecu juniju smo obhajali praznik Srca Jezusovega in dan je bil posveèen duhovniškim in redovniškim poklicem. V naši slovenski cerkvi smo imeli po maši molitveno uro pred Najsvetejšim - iz molitvenika: "To delajte v moj spomin." Lansko leto so sobratje v Sloveniji pripravili molitvenik: "To delajte v moj spomin" - Molitvene ure za duhovniške poklice. In se ga naša skupnost poslu•uje. Molitev za poklice in svetost poklicanih je še kako potrebna. V Adelaidi je veliko pomanjkanje duhovnikov. Vedno veè •upnij je brez duhovnika in vedno veè prošenj prihaja emigrantskim duhovnikom za pomoè. Veliko naših ljudi se ne zaveda, kaj pomeni duhovnik v skupnosti. Klic k molitvi za nove poklice velja vsem in še veè, da bi v preizkušnjah ne klonili in, da bi ljudje prisluhnili in radi pomagali. Vedno so ljudje v skupnosti, ki radi pomagajo in èutijo, da smo za skupnost vsi odgovorni in da jo moramo vsi oblikovati, to pa brez iskrene in vztrajne molitve ne gre. Zato vabim vse, da se ob petkih radi udele•ite svete maše in po maši molitvi za nove poklice in za svetost duhovnikov.

Junija in julija smo imeli sreèanje za naše upokojenje. Po maši so bile dru•abne igre in tombola. Ves izkopièek je namenjen za misijone patrov Pepija in Milana. Po tomboli pa je bilo tudi kosilo, tako, da ni šel nihèe laèen domov. Vabim upokojenje, da se udele•ijo teh sreèanj in se sprostijo ob prijetni in kramljajoèi dru•bi.

Našo Ju•noavstralsko skupnost je kar trikrat obiskala Bo•ja dekla smrt.

Dne 22. maja 2003, je v domu za ostarele v Berriju umrla gospa **EMILIJA KREGAR, rojena Sestan**. Pokojna je bila rojena 10. junija 1915 v vasi Kute•evo. •e kot mlado dekle je šla slu•it v Italijo, kjer je spoznala bodoèega mo•a Slavka Kregar. Poroèila sta leta 1938 v Verbevem. V zakonu sta se jima rodila dva sinova, Slavko in Emil. Zaradi izredno te•kega •ivljenja sta se odloèila, da bosta zapustila Slovenijo. Najprej je pobegnil sin Slavko v Italijo, nato v Francijo. Za njim je odšel mo•, pozneje še Emilija in sin Emil. V Italiji so ostali dve leti, nato so emigrirali v Avstralijo, maja 1959 in so ostali v Campu Bonegilla. Èez 4 tedne so odšli v Nangwarry. Po devetih mesecih je mo• Slavko umrl star komaj 47 let. Nato so se mama Emilija in sinova preselili v Melbourne, v Baraga House, kjer je mama kuhala mladim slovenskim fantom, ki so našli streho in prijetno slovensko vzdušje pri p. Baziliju. Sin Slavko se je odloèil, da bo odšel v Riverland Winkie na kmetijo s sadjem. Mama Emilija mu je sledila in •ivela v mali hišici zraven Slavkove domaèije in pomagala na kmetiji. Njena hiša je bila vedno vsa v cvetju nageljnov in vrtnic. Z leti in trpljenjem, ki jo je vedno spremljalo, se je pridru•ila še bolezen in ob smrti sina Slavkota je bil za njo te•ek udarec. Preselila se je najprej v luteranski hostel v Loxtonu. Po parih letih bivanja v Loxtonu se je preselila v katoliški dom sv. Katarine v Berriju, blizu sina Emila, snahe Anice in svojih vnukov, na katere je bila vedno ponosna in jih je imela zelo rada. •e precej bolno smo leta 1997 obiskali: ljubljanski pomo•ni škof Lojze Uran, provincial p. Stane Zore. Obiska je bila zelo vesela. S èudovitim glasom, ki ga je prejela od Boga, smo zapeli pesem Lepa, si lepa, Ro•a Marija. Dokler je mogla, so jo pripeljali najprej, sin Slavko, nato sin Emil, k maši in je zelo rada pela. V torek, 22. maja, je v navzoènosti svojega sina Emila odšla k Bogu po zaslu•eno plaèilo. Maša zadušnica je

bila v farni cerkvi v Berriju. Kakor je rada prepevala, tako so tudi pri maši zadušnici peli pevci iz našega verskega središča svete Druine iz Adelaide, saj je kar precej rojakov poznalo Kregarjevo mamo in so se šli posloviti od nje. Pokojna mama Emilija zapušča sina Emila z družino, snaho Anico z družino, sestro Marijo Štemberger z družino, vnuke in pravnuke. Za vse, kar je dobrega storila za družino, slovenske fante v Melbournu in nas slovenske frančiškane, naj ji bo Bog bogat plaènik. Naj poèiva v miru Bojem!

Dne 1. junija 2003 je v starosti 81 let umrl **JAKOB SUBELJ** v Flinders Medical Centru. Jakob je bil rojen 9. julija 1921 v Èrnuèah pri Ljubljani, v družini z 11 otroki v delavski družini. S 15 leti je odšel od doma. Pri ininerju Vajku se je izuèil za orodjarja. Med vojno je doivljal trpljenje in teke ure, kot ostali zavedni Slovenci. Leta 1945 se je kot navdušen telovadec udeleil in zastopal dravo na Olimpijskih igrah v Londonu. 1951 se je poroèil z Anico Jamnik. V zakonu sta se jima rodila dva otroka, Jakom in Andreja. Leta 1962 je odšel v Švico in se tam zaposlil kot orodjar. 1969 je emigriral z družino v Avstralijo in se zaposlil v Chrysterju in Mitsubishi. Z 62 leti se je upokojil. Zaradi bolezni je zadnja leta preivel v domu za ostarele.

Pogrebni obredi so bili v Glenelg Funerals kapeli. Pozneje je bil kremiran. Pokojni zapušča eno Anico, sina, hèerko in 4 vnuke. Naj poèiva v miru Bojem!

Dne 11. julija 2003 je na svojem domu umrl od mo•ganske kapi **FRANC MAJCEN**. Franc se je rodil 13. marca 1929 v vasi Draenci pri Ptuj. Osnovno in poklicno šolo je konèal v Mariboru, kjer se je tudi izuèil za èevljarja pri svojem oèetu kjer je bil tudi zaposlen. Leta 1947 je odšel na sluenje vojaškega roka v Ljubljano, kjer se je spoznal z bodoèo eno Anico Jamnik. Leta 1950 je odšel najprej v Anglijo, nato pa v Avstralijo, v Bonegillo.

Svojo dveletno pogodbo, kar je dolgoval Avstraliji, je odslu•il v Adaleidi. Leta 1960 se je vrnil v Evropo in se poroèil v Nemèiji - istega leta sta prišla nazaj v Avstralijo. Tu se jima je rodil sin Franc. Najprej so iveli v središèu Adelaide, zatem so se preselili v Bevlah Park. Franc je bil zaposlen v Elektriciti trust 30 let, vse do upokojitve. Pred dvema letoma so odkrili, da ima ko•nega raka. Bil je zelo navezan na Slovenijo in vinorodno Štejersko. Njegovo razvedrilo je bilo igranje kart s prijatelji, hobi pa so bile orhideje, ki jih je rad gojil in negoval in so mu tudi krasile krsto. Ro•ni venec in maša zadušnica je bila 17. julija v naši slovenski cerkvi, po maši smo ga pospremili k zadnjemu poèitku na Enfield pokopališèe, kjer èaka vstajenja. Naj poèiva v miru Bojem!

•alujoèim vseh pokojnih izrekamo iskreno soalje!

Na prvo nedeljo v mesecu septembru bomo praznovali dan naših oèetov. Gospa Stanka Sintie s svojimi sodelavci pripravlja program za oèete.

Slomškovo nedeljo bomo slovesno praznovali na tretjo nedeljo v septembru. Po maši bomo imeli kosilo B.B.Q. in loterijo, ki je namenjena za misijone! Vabljeni k praznovanju našega prvega bla•enega.

Prvoobhajanci imajo vsako drugo in èetrto nedeljo v mesecu ob 9.30 verouk. Tisti, ki elijo k prvemu obhajilu in birmi v našem verskem središèu, morajo redno obiskovati verouk. Starši, vzemite to obvestilo in vabilo resno, da bodo vaši otroci res pripravljeni, ne samo za prejem teh dveh zakramentov temveè, na poti v ivljenje. Kako redno bodo, oziroma obiskujejo, je odvisno izrecno od vas. Naj bo ta odgovornost pred športom. Navadno Bogu damo tisti èas, ki nam ostane od drugih obveznosti in hobijev. Kakor otrok raste v znanju, mora rasti tudi v verskem spopolnjevanju!

p. Janez

Vašidarovi

ZA BERNARDOV SKLAD: \$50: Jo•e Zorc, Ivanka Pohlen. **\$40:** Max Robar. **\$35:** Marta Zrim. **\$30:** Julijana Florea. **\$20:** Davorin Zorzut, J. in M. Pal, Prezelj Nikolaj, Danilo in Slava Maver, Jo•e Bole, Viktor Semelbauer, Ana Brand, Marija Zorzut, Marija Kovaèie, Barica in Lojze Kovaèie, Olga Sfiligoj, Kastelic Janez. **\$15:** Ivan Košak, Vincent Štolfa. **\$10:** Franc Koprivec, Kristina Radesich, Anita Magaina, S. Vitez, Jo•e Teak, Matilda Klement, Anka Brgoè, Vinko in Ivanka Zec. **\$5:** Elvira Cuk, Anton Brumen. **ZA LAÈNE: \$200:** Tone Konda. **\$60:** Alojzija Gosak. **\$50:** Danilo in Slava Kleva (namesto cvetja na grob Jo•eta Vaha). **ZA MISIJONARJE: \$150:** N.N. **\$50:** M. Kraynik (za posinovljene Sydneyske misijonarje), N.N., družina Roanc (namesto cvetja na grob Valentine Mimiè). **\$20:** Nicholas J. Sorenson. **\$10: N.N. ZA KUREŠÈEK: \$10:** Matilda Klement. **ZA SPOMENIK P. BAZILIIJA: \$20:** Moèie.

Marija Kmetova

46

Sveti

Francisek Asiski

Franèišek se je zazrl v Leona in je videl njegovo ljubezen in vdanost in mu je bilo lepo v duši. Pristrèno je odvrnil Leonu: »O, ti mala ovèica Jezusa Kristusa, ti moj ljubi brat Leon! Dvoje luèi sem videl v molitvi, ki si jo slišal: v eni luèi sem spoznal Stvarnika, v drugi pa sebe. In, ko sem dejal: »Kaj si ti moj Gospod in Bog, in kaj sem jaz?« sem videl v prvi luèi neskonèno globoèino bo•je dobrote in •alosten prepad svoje lastne revšèine. Zato sem govoril: »Kaj si ti, Gospod, ki si najvišji, najmodrejši, najbolj dober, najbolj usmiljen, da prideš k meni, ki sem najbednejši èrv izmed vseh drugih, ki sem majhna, odstudna in zoprna stvar. To si slišal, ti mala ovèica Bo•ja. A glej, da ne boš nikdar veè prisluskoval. Pa se vrni sedaj v celico in Bog te blagoslovi.« Leon ni vedel, kako je prišel v svojo votlino. A prav do jutra je zrl predse in videl in slišal je samo Franèiška in hvalil Boga, da ima takega oèeta. Skovirji so se klicali v noèi, kaplje so padale z vej, meseèina je bledela, zvezde so izginjale v megli, ki je priplavala z gosto tenèico in ovila vso goro vanjo.

V znamenju kri•a

Leon, Angelo in Maseo so sedeli opoldne na jasi in se grel v septemberskem soncu. Bilo je pred praznikom povišanja svetega kri•a in je dejal Maseo: »Zdajle si •elim slišati florentinske zvonove, kako pojo in pozdravljajo jutrišnji dan.« »Ah, res,« je povzel Angelo, »tako mi je v spominu oni glas s stolnice! Govori, kakor bi iz globine duše oznanjal Boga in ostaja zvok med hišami in vrh cest in se izliva prav v ljudi: »Spomni se, spomni se, spomni in ne ve•i se z zemljo, zemljo.« In spet: »spomni se, spomni... Vsi so se zazrli proti Florenci

in so v duhu slišali oni glas in so ponavljali: »spomni se, spomni...« »Ali naš zvonèek iz Porcijunkule!« je vzkliknil Leon in dodal: »Ga slišite? Kako pravi: 'Kri•, kri• – daj, daj, ljubi kri•, kri•.'« In je s prav tenkim glasom izgovarjal besede, da so bili vsi kakor doma in so jim solze stopile v oèi.

»Ali zvonèek sestre Klare!« je povzel Maseo. »Tako majcen je in droban in drhti kakor otroèek in pravi: 'Jezus, Jezus, •enin, •enin...«

»O, in naš oèe!« je dejal Angelo, »kako mu bo jutri, ko tako ljubi kri• in je bil tolikega pomena v njegovem •ivljenju! Se spominjate, kako mu je tedaj govoril kri• pri sv. Damijanu? Kako nas je uèil, naj molimo: 'Molimo Te, o Gospod in Te hvalimo, ker si s svojim kri•em svet odrešil!' In kako nam je dejal, da ne smemo stopiti na dvoje bilk, èe le•ita na tleh v znamenju kri•a?«

Zares je povzel Leon in dodal: »Pa to, da se je bratu Silvestru sanjalo, kako se je širil zlat kri• iz ust našega oèeta.«

»In brat Pacifik,« je dejal Maseo, ki se mu je prikazalo nekoè, kako prebadata dva meèa v obliki kri•a brata Franèiška in je en meè segal od glave do nog, drugi pa je šel skozi prsi in obe roki.«

»Jaz pa«, je dodal Leon, »sem videl, kako je stopal velik kri• pred Franèiškom ...« Umolknili so in še je pristavil Leon: »In ono noè, ko je le•al v obliki kri•a na tleh...« Zamislili so se. Sonce se je premaknilo in senca je pripolzela na jaso. Droban ptièek je sfrèal na vejo, na kateri je bilo še sonce. Zazibal se je, da je splaval rumen listiè prav na brate. Dvignili so se in odšli k molitvi.

Leona je zazebló in spomnil se je oèeta Franèiška. »Kako mu je?«

Potem se je zmraèilo. Bog je zatisnil dnevno oèi. In isti èas je obstala sestra Klara na vrtièku in

gledala v smeri proti gori La Verna. In se ji je zdelo, da vidi Gospoda v ro•natih oblakih s kri•em na rami in je pred njim o•e Fran•išek. Gospod se skloni, Fran•išek se•e po kri•u in si ga nalaga na svoja ramena. Od prevelike te•e se mu zvije telo, da pade z obrazom na zemljo in le•i pod kri•em. Gospod pa se skloni •ezenj in objame o•eta in kri•. »Jezus, o dobri Jezus,« zaje•i Klara in se zgrudi in skrije glavo med ro•e. »O, pomagaj mu, pomagaj preljubemu Fran•išku!« Spodaj so sestre molile: »Glej, kri• Gospodov! Zbe•ite vsi, ki ste njegovi sovra•niki! Zmagal je lev iz rodu Judov. Aleluja!«

»Kri•, ti zvesti kri•, ti najplemenitejši,« je •epetala Klara, »lepši si, kakor cedre iz Libanona.«

Rane Kristusove (stigmacija)

»O, Gospod Jezus Kristus,« je zavzdihnil Fran•išek, ki je kle•el pred votlino in gledal proti izhodu, kjer so se razgibale megle in je dan silil na zemljo, »prosim Te, da mi podariš dve milosti, preden umrjem. Najprej Te prosim, da bi do dna ob•util v svoji duši in na svojem telesu ono bole•ino, ki si jo Ti, o mili Jezus, prestal v svojem bridkem trpljenju. In potem Te prosim, da bi se moje srce, kolikor je le mogo•e, napojilo z ono brezmejno ljubeznijo, ki je razvnela Tebe, Sina Bo•jega in Te prisilila, da si tako vdano toliko pretrpel za nas grešnike.«

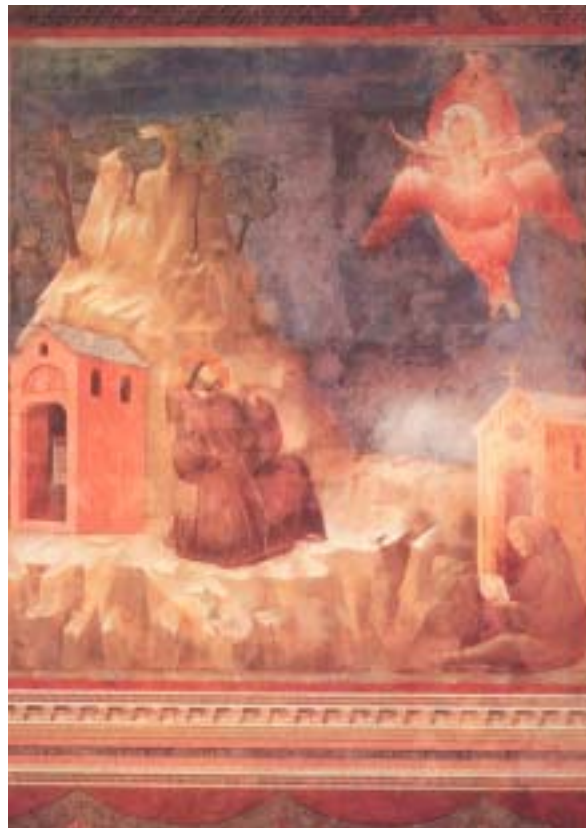
Ko je tako molil, mu je Bog povedal, da ga bo uslišal in mu podelil te ob•utke, kolikor jih le more sprejeti •lovek vase. In, ko je Fran•išek to zaznal, je pri•el prav pobo•no premišljevati trpljenje in neskon•no ljubezen Kristusovo. Tako mo•eno je gorel v njem ogenj pobo•nosti, da se je iz ljubezni in so•utja popolnoma strnil z Jezusom.

In, ko je bil tako ves v molitvi in je vse plamtelo v njem, tedaj, glej, se je zgodilo, da je videl v tej jutranji uri, kako prihaja seraf z neba in ima •estero bleš•e•ih se perotnic. Tako naglo se je bli•al Seraf Fran•išku, da je Fran•išek natan•eno videl in razlo•il, da je to kri•an •lovek. Perotnice so bile tako razvršene, da sta se dvigali dve nad glavo, z dvema je letal in dve sta ovijali vse telo.

Zelo se je prestrašil Fran•išek, ko je zagledal to prikazen. Obenem pa je bil vesel in potr in poln za•udenja. Neizmerno ga je razveselil Kristus, ki je bil tako prisr•en, da se mu je tako zaupno razodel in ga je tako milo gledal. Neskon•no pa je bolelo

Fran•iška, da je bil Gospod pribit na kri•u. In •udil se je, da je videl to izredno in •udovito prikazen, saj je vedel, da se ne more zdru•iti trpljenje •loveka z neumirajo•im duhom serafa. Ko se je tako •udil, mu je povedal oni, ki se mu je prikazal, da mu je Bog zanalaš•e poslal prav tako prikazen, kakršno vidi, zato, da bi razumel, kako se ne bo zedinil v telesnem trpljenju s kri•anim Kristusom, ampak se bo v notranjem ognju popolnoma strnil z Njim.

•ez dolgo •asa je izginila ta •udovita prikazen. Na vso mo•e je vzplamtelo Fran•iškovo srce za Boga in je bilo polno •ive ljubezni Zanj. V njegovo telo pa je vtisnila prikazen •udovito podobo in •udovite znake trpljenja Kristusovega; nekaj, kakor •ebljem podobnega, se je prikazalo na rokah in nogah, tako, da so bile v sredi prebodene z njimi. Na rokah je bil zasajen •ebelj tako, da je bila glavnica na dlani, na nogah pa na narti. Konice •ebljev so bile kakor v obro•ku še za prst prostora med

Giottova freska v zgornji baziliki v Assissiju prikazuje Fran•iškovo sprejetje Kristusovih ran na gori La Verni, 17. septembra 1224.

mesom in konico •eblja. A, prsi, kakor, da bi jih nekdo prebodel s sulico, so imele na desni strani krvavo in rdečo rano, ki je kri tekla iz nje.

Tedaj je posijalo sonce na Franèiška in kakor, rdeèe ro•e so zacvetele rane na rokah.

»O, Ti moj dobri Oèe,« je tiho dejal Franèišek, »Ti sonce vseh sonc!« Hotel je skleniti svoje razprostrte roke in jih od neskonène radosti in bridkosti pritisniti na srce, pa ga je zbolelo. Dvignil bi se bil rad, pa ni mogel stopiti na noge. Sedel je, poèasi so mu zlezle trepalnice skupaj. Zadremal je in videl svojo mater, ki se je sklanjala nad njim, ga zibala in mu pela. On pa je bil èisto majhen otroèièek, nebogljenèek in mu je bilo tako lepo in dobro. Od vzhoda do zahoda se je raztezal mir nad njim in mir je bil v duši in srcu.

»Francesco, Francesco mio. Dolcissimo...«

Toplo mu je zavelo nad oèmi. Odprl jih je in se zazrl v dvoje drugih oèi, ki so vse motne od solza strmele v neskonèni boli in ljubezni vanj. »Leon,« je dehnilo iz Franèiška.

Leonu se je razširil pogled, omeèile so se trpke poteze na licu, radostno je vzkliknil: »•iv si!«

In je planil pokonci in se v istem hipu zgrudil na tla in poljubljal rob Franèiškove halje. Franèišek ga je gledal z vsem srcem, potem se je ozrl na svoje roke in noge. Leonove oèi so šle skupaj z njegovimi od rane do rane. Franèišek se je zasmehljaval v zadregi in je skušal z rokavi in haljo pokriti znake Kristusove. Kakor otrok je bil, ves ne•en in slaboten. Leon je pozabil na košarico s kruhom in z vodo, ki je bil •e od polnoèi èepel z njo pred brvjo in se je potem zjutraj priplazil k speèemu oèetu. Rosa je stala na kruhku, rumeni listièi so •deli na vodi. Komaj slišno je vprašal: »O sveti, sveti oèe, kako, povej; iz dna duše te prosim!« In kako je šepetal listje v rdeèih in zlatih vrhovih, tako je šepetal Franèišek Leonu in mu vse povedal. Potem je naglo odhitel Leon in se br• vrnil z belo krpo in je z drhteèimi rokami in tako pobo•no kakor pri maši, kadar je odgrinjal in pogrinjal kelih in pateno, obvezal Franèišku roke in noge in mu polo•il krpico na krvaveòo rano na prsih.

»Molimo Te o Gospod in Te hvalimo, ker si s svojim kri•em svet odrešil!« sta potem oba molila in se zahvaljevala Gospodu.

In Franèišek je prosil Leona naj mu prinese papirja in je zapisal:

»Ti si sveti Gospod Bog,

Ti si Bog vseh bogov, ki edini delaš èude•e.

Ti si moèan, Ti si najvišji. Ti si vsemogoèen.

Ti, sveti Oèe, si kralj nebes in zemlje.

Ti si troedini Bog, Bog vseh bogov.

Ti si dobro.

Ti si vse dobro, si najvišji blagor, si Gospod, •ivi in resnièni Bog.

Ti si ljubezen, Ti si modrost, Ti si poni•nost, Ti si potrpe•ljivost.

Ti si lepota, Ti si varnost, Ti si mir in si veselje.

Ti si naše upanje.

Ti si praviènost in si zmernost.

Ti si vse naše bogastvo.

Ti si krotkost, Ti si naš varuh.

Ti si naš branik in naša bramba.

Ti si naše zatoèišeèe in naša moè.

Ti si naša vera, naše upanje in naša ljubezen.

Ti si naša velika sladkost.

Ti si brezmejna dobrota, si najveèji in èudoviti Gospod Bog, si vsemogoèen, dober, usmiljen in si naš Zvelièar.«

Leon je kleèal poleg njega in ga je gledal. Franèišek je potem nalahno zamahnil z roko in Leon je razumel, da hoèe biti sam.

Leon in Franèiškovo pismo

Maseo in Angelo sta bolj z usti kakor z ušesi poslušala Leona, ko jima je govoril o svetem oèetu. In sta šla tiho v svojo celico, a zveèer sta prinesla Leonu šopek jesenskega cvetja, da ga ponese ljubemu, svetemu oèetu v pozdrav.

Leonu pa je bilo bridko v srcu. •e vse te dneve, odkar je bil Franèišek tako zase z Bogom, so ga muèile misli, da ga Franèišek ne mara veè. Begal je po gozdu, nikjer ni našel miru, vsepovsod je videl le eno: kako je sam. In ta dan mu je bilo najhujše.

»O, tako velik, tako svet, tako Bo•ji je zdaj moj ljubi oèe,« je govoril sam sebi, »in jaz tako majhen, tako neznamen, tako pregrešen, da nisem niti vreden, da mislim nanj. O, kako lepo je bilo vèasih, ko sva hodila skupaj in mi je dejal tako milo in prisrèno: ovèica Bo•ja, ljubi moj Leon... Kje so, kje tisti sreèni dnevi!« In spet se je zgrnila tema nad njim in ves upehan je sedel na zemljo in kakor skala mu je le•alo na srcu. »Ves je Tvoj, o Gospod,« je šepetal, »ne smem veè upati, da mu bom še kdaj kaj. A, da bi imel vsaj dvoje, troje besed od njega,

ki bi mi povedale, da me še ljubi! O Jezus, kaj si mi ga res vzela?»

V debelih kopah so bili oblaki na nebu. Vla•no je bilo kamenje, vla•na trava in zemlja je dišala po smrti. Kakor v bolečinah in ranah je bila vsa priroda. Leon se je obupno ozrl na stezico, ki je dr•ala do Franèiške samote in komaj se je premagal, da ni pohitel k Franèišku in mu poto•il svojega gorja. Brezkonèna mu je bila noè. Zjutraj je stal pred Franèiškom ves bled in vpadel in ni mogel izreèi niti besedice. Franèišek ga je gledal in gledal, nepremièno ga je motril in je vse vedel. Vzel je listek, ki je bil vèeraj pisal nanj. Obrnil ga je in zapisal: »Gospod te blagoslovi in te obvaruj. Naj se sveti Gospodovo oblièje nad teboj in se te usmili. Gospod naj te pogleda in naj ti podeli miru!« Še se je zazrl v Leona in zapisal: »Gospod naj blagoslovi – brat Leon – tebe!« In se je podpisal z znamenjem kri•a, s èrko T. Potem je iskreno pogledal Leona, brezmejna dobrota je bila v njegovih oèeh in mu je pomolil listek rekoè: »Do smrti ga nosi s seboj!« In Leon je bolj s srcem kakor z oèmi prebral Franèiškove besede; zgrudil se je na zemljo, pritiskal listiè na ustnice in veselje je zaplalo v njem.

»Ljubi, ljubi moj oèe,« je zašepetal, »nikoli ne pozabim, nikoli!« In je odhitel v gozd in nobene èrne misli ni bilo veè vanj. Franèišek je gledal za njim, potem se je ozrl na šopek in dejal Gospodu: Za te moje brate, Jezus, prisrèno zahvaljen!«

Franèiškov blagoslov bratu Leonu.

Franèišek odhaja z gore La Verna

Franèišek je kleèal z Angelom in Masseom poslednjikrat pri Leonovi maši na gori La Verna.

»Vse ve trave, ki ste zdaj tako suhotne in uvele, boste spet vstale in ozelenele in ne boste niè vedele, kako sem kleèal tukaj in se poslavljal od vas.

In ve cvetke, ki pro•ite sadove in semena v vetru v naroèje, boste spet o•ivele, pokrile se boste z belimi, rdeèimi, rumenimi, modrimi in lisastimi klobuèki in boste sprejemale èebelice in metuljèke in rdeèe in èrne in zlate hrošèke in se šalile z njimi, pa ne boste niè vedele, kako sem drhtel tukaj in se poslavljal od vas.

O, vse ve drobne in èrne vejice, ki ste gole in •alostne v gostih meglah, spet bo šelestelo zeleno listje na vas in boste polne sokov silile k soncu in poganjale brstièje in se zibale, a ne boste niè vedele, kako sem vas gledal in se poslavljal od vas.

In vsa mogoèna debla, ki se sklanjate v jesenskem pišu in poka in se trga •alost v vas, spet se boste zravnala, se košato raztegnila z vejami višje in višje pod sonèno nebo in ne boste niè vedele, da sem se oziral na vas in se poslavljal.

O, vse ve drobne ptice, ki skljuèene posedate po vejicah in èivkate pod sivimi oblaki in vas zebe in nimate jagod ne sonca, spet boste gnezdile in pitale mladièe in prepevale v jutranje nebo in opoldansko nebo in veèerno nebo in boste èebljale in •golele, a vedele ne boste, kako sem vas iskal v vrhovih in se poslavljal od vas.

O, in ti, moj ljubi Angelo, brat moj v Gospodu, še boš hodil tukaj po gori in mislil name, a ne boš vedel, kako hudo mi je bilo, ko sem se poslavljal.

O, in ti moj ljubi Masseo, brat moj v Gospodu, še boš molil in premišljal po teh stezah, a ne boš nikoli zaznal, kako bridko mi je bilo slovo s te gore.

O, in ti, ti moj zvesti bratec Leon, spremljal me boš in šel z menoj v dolino, a nikoli ne boš mogel razumeti, koliko si mi dal na tej gori, ko si bral sveto mašo, mi stregel in skrbel zame in besed ni, da bi se ti zahvalil.

O, in Ti, moj ljubi, moj dragi Gospod – vsi so Tvoji, vse je Tvoje! Ti veš, razumeš vse. Ti edini si, ki me ljubiš zares, Ti edini, ki me razumeš do dna, Ti edini, ki mi pomaga, kakor je prav, Ti edini, ki si umrl zame na kri•u, Ti edini, ki me boš sodil, Ti edini, ki bom na veke s Teboj. « **se nadaljuje**

p. Ciril A. Božič OFM
Marija Anžič, laična misijonarka
S. CYRIL & METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO BOX 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787; 98538118
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infoxchange.net.au
DOM POŠITKA - MOTHER ROMANA HOME

BRAT Ciril A. Božič ofm in misijonarka ter sourednica Misli Marija Anžič sta 21. maja odpotovala na pošitnice v Slovenijo. Načrtovala sta, da se bosta vrnila v Avstralijo - v Kew, 8. avgusta 2003. V tem času sta bila pri sorodnikih in znancih. Mama brata Cirila je slavila 80 letnico rojstva. Oba, oče in mama, sta se v krogu svojih dragih veselila zlate poroke. Kot dodatek k raznim slovesnostim je bilo še srečanje Slovencev iz Avstralije pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Sicer bo pa o tem nekaj več na drugem mestu.

Lepe in razgibane pošitnice v zraku in na zemlji je patru Cirilu zagrenila vest iz Avstralije. V sredo, 16. julija 2003, je v Domu matere Romane po kosilu zadela p. Valerijana rahla kap, ki ga je spravila v bolnišnico v Melbournu.

Brat Valerijan je svoje delovne obveznosti še drugi dan (16. julija) prekinil in so ga zaradi delne kapi odpeljali v St. Vincent's Hospital. Bogu pa moramo biti hvaležni, da ga je zadela kap v Domu matere Romane takoj po kosilu, kjer je bilo takoj

zraven bolniško osebje in je voditeljica Doma gospa Sandra Krnel s sodelavci poskrbela, da ga je rešilni avtomobil odpeljal v bolnišnico. Spremljala ga je gospa Marija Oppelt.

Kako je potekalo moje skoraj dvomesečno življenje v Kew (od 19. maja do 15. julija)?

Komaj sem se vrnil iz Kraljevine deele (QLD): Zlate in Sonene obale in brat Valerijan iz Perth, WA, se je bilo treba pripraviti na pot v Viktorijo v Melbourne - Kew. Na letališču me je pričakal zvesti 'meonar' in voznik Maks in me je peljal v Kew. Še isti večer sem se pridružil bratu Cirilu in sva se z veliko množico ljudstva v katedrali sv. Patricka udeležila posvečenja novega pomožnega škofa Krištofa (Christopher) Prowse, ki je do tedaj opravljal službo generalnega vikarja melbournske nadškofije.

Sledil je dan 'botrovanja' pri nabavi novega Maksovega avtomobila, ki ga je nekaj dni pozneje dobil. V torek sem mu v navzočnosti molitvene skupine vozilo blagoslovil.

Procesija Sv. Rešnjega Telesa 22. junija 2003 v Kew: levo pri oltarju, ki so ga postavili člani Slovenskega društva Melbourne, desno oltar, ki so ga postavili člani kluba Jadran.

V sredo, 21. maja, sta se br. Ciril in misijonarka Marija poslovila in šla v Slovenijo.

Zaèel se je èas ponovnega privajanja in dela v Baragovem domu ter spoznavanje s prebivalci v hiši. Razni delavci so prihajali in opravili redna in izredna dela. Mo•je so •e v maju postavili

oder ob verandi doma, kjer sta Tone Bogoviè in Štefan Cek zamenjala odtoène cevi in •lebove. Oder so v juliju •e podrli. Veliko je bilo dela in tudi èakanja materiala. Uspelo je. Hvala Bogu in skrbnim mo•em za podarjeni èas in moèi!

Zaupniki so imeli v tem èasu nekaj sej, kjer so se razgovaljali o zapisnikih, raèunih in se pogovarjali, koga naj bi izvolili v zbor zaupnikov. Tajne volitve so pokazale, da sta najveè glasov dobila mlada fanta: Simon Grilj in David Hvalica.

Pastoralno delo doma s šmarnicami v maju, Telovsko procesijo z blagoslovi pri štirih oltarjih v nedeljo, 22. junija, proslavo ob 12. obletnici osamosvojitve Slovenije, ki jo je organiziral SNS Viktorije, •egnanjsko nedeljo, 6. julija, z jubileji zakoncev, smo do•ivljali vsi veseli. Tudi praznik sv. Antona s slavjem na sam god smo nekateri do•ivljali v njemu posveèenem svetišèu v Hawthornu (182 Power Street).

Molitvena skupina se je redno zbirala k sv. maši s šmarnicami v maju in k ro•nemu vencu, v naslednjih torkih pa k sv. maši z nekaj mislimi in kot vedno k molitvi ro•nega venca.

Obiskom bolnih v bolnišnici in v domovih na prvi petek v mesecu so sledili tudi obiski posameznih bolnikov pri njih doma.

Obiski dru•in dobronikov in znancev so popestrili tedne bivanja v Viktoriji. Zato bodi na tem mestu iskrena zahvala vsem, ki ste karkoli dobrega storili. In On, ki ga v velikodušnosti ne moremo prekositi, naj vas bogato nagradi, kakor zna le On!

Veselim dnem - za trdnega kristjana bi morali biti tudi taki dnevi veseli, ali vsaj pogum vzbujajoèi

Oltar, ki so ga pred Lurško votlino postavili èlani slovenskega društva St. Albans (foto levo), desno pri oltarju slovenskega društva Planica.

- so sledili tudi •alostni, za doloène dru•ine in vse oltarno obèestvo, za rojake. Sestra smrt se je v tem èasu kar nekajkrat ustavila in nekatere opozorila, da še vedno dr•i, da 'ne vemo ne dneva ne ure', da je njihov èas popotovanja po tej zemlji zakljuèen.

ODŠLI SO:

PRINÈIÈ VENCESLAV, rojen v Kozani v Goriških Brdih leta 1925. Z bratom Avgustom sta v februarju leta 1954 prišla iz Trsta z ladjo Marconi v Avstralijo. Venceslav je delal na projektu v Snowy Mountains. Z bratom sta bivala na 78 Lyndhurst Str. v Richmondu v Viktoriji. Nesreèno se je poroèil, potem pa je sameval. Takega je našla gospa Helena Leber, ki ga je obiskovala, tudi z br. Cirilom, dokler se ni ponesreèila. Ko je te•ko zbolel, so ga spravili v bolnišnico St. Vincents Hospital, kjer je 7. maja 2003 umrl. Pogrebni zavod Ern Jens & Sons Funerals Pty. Ltd. je iskal sorodnike, obvestil Versko središèe in poskrbel za pogreb, ki je bil 3. junija 2003 po sv. maši v Kew. Venceslava smo pokopali blizu brata Avguština, ki je umrl za posledicami prometne nesreèe v Melbournu dne 29. januarja 1959 in je bil pokopan na plošèadi na slovenskem delu keilorskega pokopališèa (glej Misli, številka 3, leto 1959). Pokojni je imel po smrti brata v Avstraliji le nekaj prijateljev, sestro in ostale sorodnike pa v Sloveniji: v Kranju, v Novi Gorici, v Goriških Brdih in drugod.

POVH HUGO, rojen 02. 03. 1930 v Mariboru, je prišel v Avstralijo leta 1960 z ladjo Sydney. Poroèil se je z Angelo Vidoviè s Ptuja 05. 01. 1963. Rodila

sta se jima sinova Bojan in Milan. Rad je skrbel za kulturni dvig ljudi, s katerimi je živel, ker ga je od mladosti spremljala igralska družina in je v Sloveniji tudi delal v gledališču kot igralec. Že mrtvega so našli v soboto, 14. junija 2003, na farmi Mia Mia pri Bendigu, kjer je najraje živel in delal. Pred pogrebno mašo smo 20. junija molili rožni venec. Po pogrebni sveti maši pri sv. Cirilu in Metodu v Kew smo ga spremili na pokopališče v Keilorju. V Nemčiji zapuščena sestra Silvo, v Melbournu pa žena Angelo, sinova Bojana in Milana s sinom Jacome.

BENC EVGEN je bil rojen 12. 09. 1929 v Šembijah pri Ilirski Bistrici. Poročil se je leta 1954 z Magdo Marlečkar. V zakonu sta imela tri otroke: sinova Evgena in Johna ter hčerko Noris, ki je umrla letos 21. marca (glej Misli, maj 2003, stran 12). V Avstralijo je prišel januarja leta 1960. Evgen je umrl po dolgi in težki bolezni 22. 06. 2003 v Latrobe Regional bolnišnici. Pogreb je bil 26. junija v Traralgonu. Zelo veliko ljudi se ga je udeležilo, kar je pokazalo, kako zelo je bil priljubljen med ljudmi. V Traralgonu zapuščena poleg družine še sestro Milko, brata Ivana v Adelaidi, dva brata in eno sestro v Sloveniji.

ŽELE JANEZ, rojen 01. 07. 1928 v vasi Parije pri Zagorju, se je 14. novembra 1954 poročil z Albino iz Smrjaj pri Ilirski Bistrici. Zakonca sta prišla v Avstralijo 6. 1. 1955. Rodila sta se jima hčerka Vlasta in sin John, ki sta živela vedno s starši in tudi sedaj z mamo na 32 Lawley Street v Reservoirju v Viktoriji v občini St. Joseph. Vsa družina sodeluje v občini, ki jo je dolgo časa vodil kitajski duhovnik in je ljudem postregel v italijanskem in angleškem jeziku in je zaradi odsotnega občupnika vodil molitve za pokojnega na predvečer pogreba. Kako je povezal večjezično občino, se je videlo že pri rojstnem vencu (v treh jezikih: slovensko, angleško in italijansko; prav teh je skoraj največ v tem kraju), kjer je bilo z letovalno družino izredno veliko ljudi. Isti je vodil pogrebno sveto mašo in je pokojnega spremljal na Bojono njivo, na pokopališču v Keilor.

URBANC MARIJA – MIRA, roj. Kuntar v občini Sveti Križ, Podbočje, dne 28.12.1923, je prišla v Avstralijo z ladjo Marconi leta 1964. V cerkvi sv. Cirila in Metoda se je poročila s Francem Urbancem, ki je umrl v novembru 2000. Mira je delala največ v bolnišnici. Umrla je za posledicami srčne kapi. Mrtvo so našli v njenem domu na 9

Chedgeway Drive v St. Albansu, je sporočila Katarina Lajtman, ki je bila poleg Uršičevih Franca in Marije z njo najbolj povezana. Pokojna Mira v Avstraliji nima sorodnikov. Doma je imela pet bratov, ki so že umrli in sestro Faniko s hčerko Ivico, ki je prišla na pogreb svoje tete. Pogrebno sveto mašo je vodil br. Filip, krajevni občupnik Peter, somaševalec, pa je vodil pogreb na keilorsko pokopališče.

BENKO FRANC je umrl v torek, 15. julija 2003, v sosednjem domu upokojevcev, nasproti naše cerkve v Kew. Rojen je bil 29. 10. 1915 na Bledu. Leta 1945 se je poročil z Ivo Rigler z Dan pri Ljubljani. V zakonu se jima je rodila hčerka Marija Nina poročena Lassen, ki sedaj živi s svojo družino na Danskem. France je študiral umetnost v Ljubljani in se izpopolnjeval v Italiji. Zaposlil se je v etnografskem muzeju v Ljubljani kot restavrator in konzervator. Pred njim je to službo opravljal slikar Maksim Gaspari. V Trnovem je prevzel Plečnikovo delavnico, kjer je imel svoj atelje. Leta 1953 je odšel na študij v Raikso muzej v Amsterdam in je ostal tam do leta 1957, do odhoda v Avstralijo. V Avstralijo je prišel z družino leta 1957 na holandski ladji Watterman, ki je bila tedaj na zadnji vožnji. V Melbournu so se srečali s patrom Bazilijem, ki mu je priskrbel delo za stolnico St. Patrick's in privatne zbirateljke umetnosti. Julija leta 1961 je poslikal steno z velikim zemljevidom Slovenije (tu je danes pisarna), leta 1968 je mojster Benko naredil mozaik svetih bratov Cirila in Metoda za našo slovensko cerkev v Kew. Ob tej priliki se moramo posebej zahvaliti Bogu za darove, ki mu jih je zaupal. Molitve zanj so bile 21. julija zvečer v naši cerkvi, pogrebno sveto mašo je opravil slovaški duhovnik g. Peter Vojtko. Po maši so ga odpeljali v krematorij Springvale za kremacijo. Njegov pepel sta njegova žena Iva in hčerka Nina izročili morskim valovom na Flinders Open Beach v nedeljo, 27. julija 2003, ob 10. uri, ko se je pričela sveta maša v Kew.

Vsem, ki žalujete za svojimi dragimi, iskreno sočustvo in zagotovilo molitvene pomoči!

p. Filip

MIKLAV RIVEN, doma iz bližine Logatca, rojen 03.12.1940, je umrl v Coober Pedyju 27. avgusta 2002. Tam je živel v pokoju že 17 let. V mladosti je bil ranjen v alirski vojski leta 1957. V Avstralijo je prišel leta 1960 iz Italije iz kampa Latina. Po poklicu je bil ključavničar. Pokopan je bil 04.10.2002 na